

MANIFEST DEL DIA MUNDIAL DEL CIRC 2021

Avui és un dia de celebració: celebrem el Dia Mundial del Circ.

És una commemoració amarga, com la de l'artista lesionat que, acabat l'espectacle, i mentre rep els últims aplaudiments, sent el dolor que s'escampa, el cos que es lamenta..., però somriu i gaudeix del caliu de públic.

En un món on el «més difícil encara» és la definició del nostre art, l'arribada de la pandèmia i el darrer any que hem viscut només ens han fet retrobar l'essència de la nostra professió:

buscar-nos la vida dia a dia, posar-nos un mirall davant i veure que el nostre gremi viu una situació de precarietat en totes les seves facetes: artistes, formadores, tècniques, alumnes, agents culturals, gestores, i més personess. El circ és invisible; no tenim reconeixement, ni marc laboral, ni estatuts d'artista, ni epígrafs que hi valgum. No existim.

Ja fa un any que ens vam convertir en funàmbules que caminem a la corda fluixa amb un buit sota els peus, adolorits després de tant de temps de buscar l'equilibri. Un any en què ha quedat palesa la infravaloració del sector del circ i les seves treballadores en aquest país, que s'omple la boca valoritzant la cultura però deixa que el circ passi gana.

Quan decidim dedicar-nos al circ, a moltes ens toca marxar fora per consolidar la nostra formació. Són anys lluny de casa i de molt d'esforç, disciplina, frustracions, entrega física i emocional. Encara és més frustrant veure com és de complicat tornar i les poques possibilitats que hi ha de tirar endavant en aquest país. Iniciem projectes, investiguem i passem per processos de conceptualització i creació molts cops sense remuneració i sense pressupost.

Però, tot i això, ens hi arriquem, i un cop ja tenim l'espectacle preparat per compartir-lo amb el públic i gaudir dels aplaudiments, topem amb la manca de circuits i d'espais d'exhibició.

A més a més, avui ens trobem amb teatres, places i carpes tancades. Espectacles suspesos o ajornats, gires interrompudes, contractes vergonyosos, un calendari en blanc i un règim d'artista que no ens dona els dies mínims per poder-nos acollir a l'atur. Les ajudes amb prou feines ens permeten pagar el lloguer, i els impostos ens amenacen amb espoliar-nos els drets.

I tot això no afecta només l'artista. Darrere hi ha tot un gran equip que fa que la màquina funcioni.

Els espais de formació també ens hem vist afectats per aquestes circumstàncies, ja que tots els objectius que els alumnes tenen plantejats queden sense resposta i el progrés s'interromp.

Quan l'eina de treball és el teu propi cos i els aprenentatges es basen en la repetició i la constància, si et pares no només quedes aturat, sinó que perds tot el que no tenies consolidat.

El professorat queda sense feina i sense sou, perquè no encaixa en el marc laboral ordinari: què som?, som lleure?, som esport?, som formació professional?, som art?, som essencials?

El circ és una manera de cuidar-nos les unes a les altres, que et permet créixer amb consciència i creativitat. És un art que transmet emocions; pot fer riure, plorar, viatjar, il·lusionar..., i molt més. El circ també és un ofici, és la nostra feina, els nostres ingressos.

Quan et trobes amb persones a les quals fa més de vint anys que el circ els va canviar la vida i que tenen la sort de dedicar-s'hi, et diuen que van assumir el risc des del principi sabent que era un món incert, difícil, curull de llibertat i en lluita constant. També expliquen que, vint anys després,

veuen que en molts aspectes no s'ha avançat gens, que les lluites segueixen sent les mateixes: les administracions no ens fan cas i les polítiques culturals són insuficients.

Tot i això, arreu de l'Estat i al territori cada vegada hi ha més espais, entitats, associacions i col·lectius on es fa circ en totes les seves vessants, cosa que aporta un bé cultural a la societat i fomenta un art que aposta pel «més difícil encara». Una actitud envers la vida.

Avui no reclamem. Avui cridem que, després d'un any de pandèmia i sentint-nos permanentment a la corda fluixa, amb caigudes, volant sense rumb, intentant agafar alguna pilota per sobreviure, tirarem endavant. I tenim l'esperança que la conjuntura actual provocarà un punt d'inflexió cap a una situació millor. Que els que governen ho facin per a tothom.

Estem convençudes que el circ és una eina social i cultural molt potent, necessària i essencial.

Més que mai, en un món on ens tapem la boca i falten abraçades, necessitem veure els somriures a través dels ulls, les orelles i els cors. Necessitem recuperar la confiança i la cohesió, la il·lusió, el joc, les relacions humanes.... i la màgia del “tot és possible”. I això és el que el circ, sap fer molt bé.

Escrit per **Serena Vione i Andrea Martínez**, directores d'Encirca't, **Maiol Pruna** exalumne i artista emergent, i **Bet Corominas**, representant dels alumnes de l'escola Encirca't.